

Ey Ayasofya!

Sen ki Mehmet Han'dan bize yadigâr,
Ol feth-i mübine parlak bir şiar.

Bir yanında tuğra-i Sultan Ahmet,
Bir yanında Topkapı'dan şehamet.

Bir tarafta boğazdan gelen rüzgâr,
Bir tarafta İstanbul, sanki hünkâr.

Sen ki işaretsin kutlu Nebi'den,
Bir kızıl gölgesin ruh-u Kabe'den.

Diyar-ı İslam'da şahane mühür,
Ümmet mihrabında ibadetle hür.

Ayasofya, İslam'dan hitabesin,
Bu hitaba alamet kitabesin.

Ağlıyorsun şimdi, ta.. için için,
Cemaatsiz geçen seneler için.

Sen ki bir idealdin yitirdiğimiz,
Hoyratça harcayıp bitirdiğimiz.

Tekrar bulduk seni, artık uyandık,
Kutlu sancaktaki renge boyandık.

“Yüzüstü sürünme”, nihayet buldu,
Bu millet yeniden feth'e koyuldu.

Bu fetih ki ne toprak ne de kandır,
Bu fetih'te hedef, kalb-i insandır.

Varsın bazıları seni taş sansın,
Cehaletin sözlerine aldansın.

Bilmezler ki bina ruha cesettir,
Ruhun İslam, taşlar, kemik ve ettir.

Biz biliriz sen bir uç'sun, alemsin,
Ümmetin elinde keskin kalemsin.

Tahakkuk edecek vaad-i Nebi,
Sehâb-ı zulmetin kalkması gibi.

Kalkacak ümmetin üstünden zulmet,
Kubbene dolacak elbet şehadet.

Sen ki kılıç hakkısın feth-i mübinin,
Nişân-ı tâcısın şu Eyyübinin.

Sen ey Ayasofya, ey ruh-nidâ,
İzn-i ilahiyle verdik istidâ.

İtikadım var ki, ruhla bedenin
Vuslatı yakındır, milletle senin.

Zira rahmet-i Hak vermez ki izin,
“Bu son ordusunu” eylemez hazin.

Ruhum kılmak için etmekte niyaz,
Muhteşem kubbenin altında namaz.

İçinde durursun pir pakların,
Sanki tapu gibi bu toprakların.

Ey Ayasofya! benim, idealimsin,
Susarım çünkü sen, dil-i kâlimsin.

Sen ne müzesin, ne tarihi bina,
Sen bir abidesin, ümmet aşına.

“Karar”dan pranga boynunda duran,
Yırt at bu kararı, vicdanı vuran.

Sen ki Ayasofya millete nehâr,
İla-yı İslama bir nihai gâr.

Sen ki Mehmet Han'dan bize yadigâr,
Ol feth-i mübine parlak bir şiar.

21 Haziran 2020